

8. Is er een leven na de dood?

Er zijn haast geen mensen op deze aardbol die zich nooit eens afgevraagd hebben: 'Hoe zal het eigenlijk zijn als het leven hier op aarde afgelopen is?' De natuurlijke mens probeert

op eigen manier een tipje van de sluier op te lichten van dit voor hem zo grote geheim. Maar niemand kan deze vraag beter beantwoorden dan God Zelf. In Zijn Woord doet Hij dan ook over deze levensbelangrijke vraag geen twijfel bestaan. Onder de mensen zijn er die geloven en wensen dat met de dood alles uit is. Hun motto luidt: 'het leven is heerlijk, het leven is mooi, er is geen afscheid, geen weerzien'. Zij zeggen: 'Wat ik niet zie geloof ik niet'. Maar ze sluiten de ogen voor de feiten; want iedereen weet, dat hij vele dingen gelooft die hij niet ziet en veel geloven moet wat fysiek niet waarneembaar is. Waarom nemen zij zo'n eigenaardig standpunt in?

Onbewust 'spreken' ze via hun redeneringen de wens uit: 'ik hoop dat het niet waar is; ik hoop dat de Bijbel niet gelijk heeft!' Want met angst en verschrikking denkt men aan de gevolgen. Vaak stellen ze ook nog: 'er is nog niemand van de dood teruggekeerd'. Maar hoe ontzettend eenvoudig is toch het antwoord: want de opstanding van Jezus Christus uit de doden is door ooggetuigen beter bewezen dan het leven van menige grootheid van deze wereld. Men probeert z'n geweten te sussen door op menselijk, kerkelijk of ander terrein actief te zijn. Anderen proberen door zelfverbetering, morele herbewapening en zelfopoffering een hoge mate van geestelijke volkomenheid te bereiken. Ze geloven op die manier geschikt en aangenaam voor God te kunnen worden.

Ook zijn er die menen dat hun verstand hen niet toestaat in een opstanding te geloven. Immers uit een dood lichaam kan niet weer iets tevoorschijn komen, zo vinden zij. Weer anderen willen door tijdens hun leven tot crematie te besluiten de vraag die boven dit hoofdstukje staat ontwijken. Struisvogelpolitiek dus.

Gelukkig zijn er ook die, terwijl ze hun hand op Gods Woord leggen, zeggen: 'Ik behoef me voor de toekomst geen zorgen te maken; ik weet dat mijn Verlosser leeft, daarom is ook mijn leven na de dood in orde: voor eeuwig bij Hem in de Hemel!'

Wat is het leven na de dood niet?

Allereerst moeten we even vaststellen dat met de dood niet alles afgelopen is. De lichamelijke dood is niet de overgang naar het 'niets', het einde van de persoonlijkheid of zoiets. Toen God de mens schiep blies Hij Zijn adem in zijn neus waardoor de mens het eeuwig bestaan verkreeg; iets wat hem van een dier onderscheidt. 'Hij blies de levensadem in zijn neusgaten; zo werd de mens tot een levend wezen' (Genesis 2:7). Het lichaam van de mens is aan de dood onderworpen (vanwege de in hem wonende zonde, zoals we in eerdere hoofdstukken al gezien hebben) maar zijn ziel en geest zijn onsterfelijk en onvergankelijk. Daarom is het kerkhof niet het eindstation van de mens. Ook is het leven na de dood geen droomtoestand of zielenslaap. De dood betekent ook niet de toetreding tot het een af andere 'Grote Korps'; of een steeds weer komen en gaan in welke gedaante of vorm dan ook.

Wat is het leven na de dood wel?

Het is een onherroepelijke staat voor God, als gevolg van de keuze die men hier op aarde tijdens zijn leven gedaan heeft. **Of** het is het leven van de ziel en de geest bij de Heer Jezus Christus in het Paradijs in volmaakte vreugde en gelukzaligheid. In de heerlijke verwachting van de opstanding om dan in het Vaderhuis in te gaan. **Of** het betekent een toestand van de ziel in de pijniging, in het vreselijke bewustzijn van de naderende afrekening in het oordeel van God. Want God zegt in Zijn Woord: 'Het is de mensen beschikt eenmaal te sterven'. En dan laat Hij erop volgen: 'En daarna het oordeel' (Hebreeën 9:27).

God moet en zal oordelen. Als de mens hier op aarde al rechtspreken moet hoeveel te meer dan de grote, heilige en 100 % (!) rechtvaardige God. Deze veroordeling kent geen uitstel, geen en duldt geen advocaat. De mens zal tijdens dit proces op duizend vragen niet één antwoord weten. Niets zal de heilige Rechter vergeten zijn; elke gedachte, elke daad en elk woord zal Hij in het oordeel brengen. Als een film wordt het leven van de mens in de tegenwoordigheid van de Rechter 'vertoond'. En de uitspraak zal zijn: de eeuwige verdoemenis.

Waarom is het leven na de dood niet het overgaan naar het 'niets'?

De mens heeft een lichaam, een ziel en een geest. Het lichaam met al zijn zwakheden en ziekten vergaat en vindt door de lichamelijke dood zijn einde.

'Want stof bent u en tot stof zult u terugkeren' (Genesis 3:19).

Maar, nogmaals, zijn ziel en zijn geest (die zijn 'ik', zijn aanleg, zijn persoonlijkheid, zijn hele 'wezen' uitmaken) zijn onsterfelijk. Een tarwekorrel die in de aarde wordt gestopt, sterft en valt uiteen. Uiterlijk is hij dood. Volgens menselijke logica zou alles uit moeten zijn. Maar kijk: in de verrotte, afgestorven tarwekorrel is leven. Dit leven komt tevoorschijn, het spruit uit, er ontwikkelt zich een halm, een aar. Zo is het ook bij de mens, die een onsterfelijke ziel heeft. Als hij aan het einde van z'n leven z'n ogen suit, opent hij ze op hetzelfde ogenblik in het hiernamaals en ziet hij waar hij zich bevindt.

De natuurlijke mens gelooft hier niet in. Hij lacht erom. Maar zou er voor God iets onmogelijk zijn?

Zelfs de scheikunde leert dat er in het heelal geen enkele stof is die ophoudt te bestaan. Niemand kan de materie doen verdwijnen; geen waterdruppel gaat verloren. En zou dan alleen de mens in het 'niets' verdwijnen? Waar blijft dan toch de logica? Denkt men wel serieus na?

Maar het is wel begrijpelijk dat men zo redeneert (tegen beter weten in): men is bang voor de waarheid en haar consequenties. Vreselijk is het voor elk mens die pas in het hiernamaals ontdekt dat hij zich vergist heeft en dat met de prijs van z'n ziel moet betalen. Veel luchtvaartmaatschappijen maken reclame met de zin 'Vlieg nu, betaal later!'

Zoiets mag dan voor een vakantiereisje gelden, voor uw ziel is het beter nu de juiste keuze te doen en straks niet te betalen.

Rampzalig zal het zijn voor een ieder die nu zonder vrede met God leeft en 'morgen' de rekening gepresenteerd krijgt.

Hoe ziet het leven na de dood eruit?

In Lukas 16:23 lezen we van een rijk man: 'En toen hij in de hades zijn ogen opsloeg, temidden van de pijniging, zag hij in de verte Abraham, en Lazarus in zijn schoot'. Hij bemerkte twee dingen: allereerst dat hij in het dodenrijk in de pijn was en ten tweede dat Lazarus zich in een gelukkig oord bevond. Voorts moest hij tot de conclusie komen dat er tussen deze twee plaatsen geen verbinding bestond. Ook moest hij erkennen dat zijn toestand voor hem een onherroepelijke werkelijkheid was die hij met al zijn vijf zintuigen waarnam. Hij kon zien, spreken, horen, denken en voelen.

Een terugkeer uit deze situatie was niet meer mogelijk. Hij had tijdens zijn leven op aarde beter moeten kiezen.

Had hij niet Gods Woord in handen gehad dat hem sprak over de twee wegen en hun eindpunten? Maar hij wilde van zijn aardse leven met volle teugen genieten. En dat was nog niet het ergste. Het ergste was dat hij naar God niet gevraagd had. Over het leven na de dood had hij het overduidelijk getuigenis van de Schriften, maar hij wilde daarvan niets weten. Nu moest hij met verschrikking vaststellen dat hij zich in de prijs van zijn ziel vergist had. Nu moest hij toegeven dat het toch waar is wat God in Zijn Woord zegt, dat er een oordeel, een hel, een oord der verdoemenis is. Nu leed hij pijn en dorst.

Niet alleen lichamelijke pijn, maar ook en vooral gewetenspijn, hartenpijn en ondraaglijke zielenangst.

Met huivering dacht hij eraan dat zijn familieleden ook op deze plaats zouden terechtkomen. Vreselijk was het voor hem te moeten constateren dat er geen herstel meer mogelijk was, geen 'achteraf alsnog' en geen 'terug' maar een 'voor altijd te laat'. Hij onderkende zijn toestand die hij aan zichzelf te wijten had. Hij hoorde het jammeren en weklagen van degenen die dit oord van verschrikking met hem deelden. Zijn roepen ging over in huilen en kreunen van angst en pijn. Doch niemand hoorde hem.

Zoals een gevangene op zijn proces wacht zo moet hij in de hades wachten op de dag die God overeenkomstig Openbaring 20:11 en 12 bepaald heeft. En daarbij moet goed bedacht worden dat elke gevangene hier op aarde, vergeleken met deze rijke man in het dodenrijk, in een paleis leeft. Openbaring 20 vers 11 en 12 luidt: 'En ik zag een grote witte troon en Hem die daarop zat, voor wiens aangezicht de aarde en de hemel wegluchtten; en geen plaats werd voor hen gevonden. En ik zag de doden, groten en kleinen, staan voor de troon; en er werden boeken geopend. En een ander boek werd geopend: het Boek des levens. En de doden werden geoordeeld in overeenstemming met wat in de boeken geschreven was, naar hun werken'.

Deze rijke man uit Lukas 16 zal bij dit proces geen plaatsvervanger hebben; want de Enige Die een Zaakwaarnemer voor hem had kunnen zijn had hij, toen hij nog kon, niet aangenomen.

Dan zal een vonnis geveld worden zoals hier op aarde nog nooit een vonnis geveld is: levenslange straf en de eeuwige dood tegelijk. Deze eeuwige dood is geen dood die het bestaan uitwist maar een dood die nooit ophoudende kwelling en pijn brengt.

Maar er is nog een tweede oord. In Lukas 16 wordt ons een ander mens voorgesteld met wie niemand hier op aarde waarschijnlijk graag geruild zou hebben. Maar deze Lazarus verheugde zich erover en verlangde ernaar dat na z'n aardse leven er voor hem geen lijden en pijn meer zou zijn. Dat alle nood en benauwdheid zou voorbijgaan en vrede, vreugde en gelukzaligheid zijn eeuwig deel zou worden; in innige gemeenschap met zijn Heiland en Heer. Hij wist dat de dood hem alleen van dit leven der zonde bevrijdde en hem tegelijk invoerde in het paradijs bij zijn Heiland en Heer. Daar mag hij in gemeenschap met Hem wachten op de opstanding, op het ingaan in het Vaderhuis.

Een ieder die het Woord van God over het kruis gelooft ziet met blijdschap uit naar deze eeuwige woning. Een ieder, arm of rijk, voornaam of veracht, moet op aarde kiezen of hij na de dood in dit oord van genot de eeuwigheid wil doorbrengen. Hij moet kiezen! Voor de hemel of voor de hel. Voor de plaats van geborgenheid of voor de plaats van pijniging. Voor een leven in gelukzaligheid of voor een leven in schrikkelijke duisternis en nacht voor de ziel. En als iemand geen beslissing neemt of wil nemen, kiest hij 'automatisch' voor de hel. 'Wie niet met Mij is, is tegen Mij', zegt de Heer Jezus.

Onvoorstelbaar heerlijk zal het leven in dat gelukzalige oord, de hemel, zijn. In Openbaring 21 vers 4 kunnen we lezen: 'En Hij zal elke traan van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal er meer zijn'.

Onophoudelijk is God bezig de mensen te bepalen bij de beslissing over de beide wegen en hun eindpunten. Niemand zal straks kunnen zeggen: 'Ik heb het niet geweten!' Het is zinloos de vraag te stellen of met de dood alles uit is. Iedereen weet dat, ook biologisch gezien, geen enkele stof ophoudt te bestaan.

Een veel belangrijkere, zo niet de belangrijkste vraag is: 'Waar zal mijn onsterfelijke ziel zich in de eeuwigheid bevinden?'

Het is een grove vergissing als men zegt dat de hel voor de mens bereid is. De hel is enkel en alleen geschapen voor de duivel en zijn engelen (zie Mattheüs 25:41).

Maar de mens die zich niet bekeert of zich niet bekeren wil komt in hetzelfde oord van pijniging. Hij heeft zelf in de hand waar hij de eeuwigheid wil doorbrengen. God dwingt niemand. Zijn genade is zonder grenzen. De deur der zaligheid staat wijd open. De weg naar deze deur gaat echter alleen via bekering. Men moet bekennen dat men Gods majesteit beledigd heeft door zijn leven in onafhankelijkheid van Hem en door zijn zonde. En dus moet men ook bekennen het oordeel te verdienen.

En, o hoe vol genade, als iemand dat alles toegeeft; dan schenkt God hem het kostbare geloof in het plaatsvervangende offer van Zijn Zoon op Golgotha, waardoor men alleen gereinigd kan worden van schuld en zonde. Zo iemand ontvangt de **zekerheid** dat hij de eeuwigheid daar zal doorbrengen waar geen tranen en geen leed meer zijn: in de hemel.

Gods wil is het dat alle mensen in deze wonderbaar heerlijke plaats komen. 2 Petrus 3:9b zegt dat de Heer niet wil dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen. God is Liefde. Hij wil de dood van de zondaar niet. Hij wil niet dat de mens de eeuwigheid in de pijn en in de smart doorbrengt, gescheiden van Hem. Hij, de God vol genade, heeft alles gedaan wat voor redding nodig is.

Het ligt nu enkel en alleen nog aan de mens zelf. God is heilig en rechtvaardig. Hij moet over de in zonde gevallen mens oordelen. In slechts een paar regels, maar des te ernstiger, lezen we in Gods Woord over het lot van de mens die zonder met God verzoend te zijn de eeuwigheid in gaat. Maar op bijna elke bladzij van Zijn Woord kunnen we van Zijn liefde en genade ten opzichte van de verloren mens, die Hij redden wil, lezen. Hij wil op de plaats van vreugde en gelukzaligheid in alle eeuwigheid met de teruggekeerde mens gemeenschap hebben en hem in ongestoorde blijdschap en heerlijkheid bij Zich doen wonen. Beste lezer of lezeres, 'vlieg' niet 'nu en betaal later', maar bekeer u nu om dan straks kosteloos de eeuwigheid in het Vaderhuis te kunnen doorbrengen.

Arthur Schweizer

***De auteur (Duitser van geboorte) heeft de boekjes
'Antwort auf 2x 7 Fragen',
'Weisst du warum?'
en 'Wahrheit Friede Freude' geschreven.
Deze vraag is er één uit een serie van 20 vragen.
Deze komen – vertaald en bewerkt – uit de vermelde drie boekjes.***

***Voor meer evangelisatielectuur verwijzen we graag
naar www.uhwdw.nl!***